

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 13C/158/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116209870
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Peter Revický
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8116209870.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom Mgr. Petrom Revickým v právnej veci žalobkyne: E. D., H.. XX.XX.XXXX, C. N. XX, XXX XX S., zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skráteneý názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpenému spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 93, 058 01, o vydanie bezdôvodného obohatenia, takto

rozhodol:

Zmenu žaloby v zmysle jej rozšírenia o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa písomného podania žalobkyne zo dňa 12.10.2020, a o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa písomného podania žalobkyne zo dňa 25.7.2021 **n e p r i p ú ť a .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni sumu 600,13 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 3.6.2016 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V časti o zaplataenie úroku z omeškania v rozsahu prevyšujúcom 5 % ročne zo sumy 600,13 Eur od 3.6.2016 do zaplataenia žalobu **z a m i e t a .**

Žalobkyňa **m á n á r o k** voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou súdu 11.5.2016 sa žalobkyňa domáhala, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 600,13 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 600,13 Eur od druhého dňa po dni doručenia žaloby žalovanému a nahradiť trovy konania.

2. Žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným uzatvorila spotrebiteľskú zmluvu. Ide o zmluvu o poskytnutí rýchlej pôžičky č. XXXXXXX, z 1.4.2008 (ďalej len „zmluva“). Uviedla, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie pôžičky vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 Eur), s mesačnou splátkou 1.849,- Sk (61,38 Eur), počtom mesačných splátok 42 a ročnou úrokovou sadzbou 30,43 % s tým, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzatvorila ako spotrebiteľka so žalovaným, dodávateľom finančnej služby. Žalobkyňa poukázala na to, že vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský úver, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „ZoSU“), a poukázala na náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g), písm. i), písm. j) a písm. k) a na ust. § 4 ods. 3 ZoSU s tým, že vyššie uvedené náležitosti v zmluve absentujú.

3. Žalobkyňa uviedla, že žalovanému zaplatila sumu vo výške 2.259,83 Eur, a že pri poskytnutom úvere 1.659,70 Eur sa teda žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil o sumu 600,13 Eur, ktorí prijal bez právneho dôvodu s tým, že o skutočnosti, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS v mesiaci február 2016 (pozn. súdu: kde ju, podľa žalobkyňou predloženého písomného prehlásenia tohto združenia, informovali „o náležitostiach spotrebiteľských zmlúv, o neprimeraných odplatách a úrokoch za úvery, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi, o rozhodnutiach súdov, či už slovenských súdov, alebo aj s rozhodnutiami súdneho dvora, ktoré sa týkajú spotrebiteľských zmlúv ... a taktiež ju informovali o Smernici Rady 93/13/EHS z roku 1993, ktorá sa venuje práve spotrebiteľom a spotrebiteľským zmlúvam.“). Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe žalobkyňa uviedla, že všeobecné súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. Dodala, že žalovaný podniká v oblasti poskytovania úverov neohraničenému okruhu osôb, a že (citujúc uznesenie NS SR, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo 16.1.2013) znalosť zákona v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa treba vyžadovať v najvyššej možnej miere. Uviedla, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov bezdôvodne obohacuje masovo a úmyselne.

5. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a uviedol, že podľa jeho názoru Zmluva o pôžičke bola dojednaná v súlade s platným právom. Vyjadril sa k splneniu náležitostí zmluvy podľa § 4 ods. 2 písm. g), písm. i) a písm. j) ZoSU, nijako sa však nevyjadril k splneniu náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. k) ZoSU o tom, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať aj priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok, a vzniesol aj námietku premlčania. Uviedol, že právo na údajné vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčalo v dôsledku márneho uplynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby. Poukázal na to (citujúc rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1128/2014), že ak zákonodarca sankcionuje poskytovateľa úveru za nedodržanie podstatných náležitostí tým, že sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov, prichádza tak poskytovateľ úveru o výrazné finančné prostriedky, preto je nelogické tvrdiť, že neuvádzanie RPMN je úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Teda podmienka pre uplatnenie 10 - ročnej premlčacej lehoty v tomto prípade podľa neho splnená nie je, nakoľko má zato, že úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu, musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, a teda nestačí, keby ho žalovaný získal neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Žalovaný má za to, že v danom prípade došlo taktiež k uplynutiu subjektívnej premlčacej lehoty. Poukázal na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 26Cdo/785/2011 a sp. zn. 28 Cdo 3977/2007 a NS SR sp. zn. 1Cdo/67/2011 s tým, že táto judikatúra začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty jednoznačne objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. To kedy žalobkyňa tvrdí, že si vec nechala právne posúdiť, relevantné byť nemôže, pretože žalovaný v takom prípade nemá žiadnu obranu a začiatok plynutia premlčacej lehoty by závisel iba od tvrdenia žalobkyne, ktoré je nepreukázateľné. Zároveň by sa v takom prípade súd mohol zaoberať otázkou prečo si žalobkyňa nenechala právne posúdenie vykonať skôr. Poukázal tiež na to, že z prehlásenia OZ HOOS žiadne relevantné právne posúdenie nevyplýva, teda žalobkyni nedalo odpoveď na otázku prečo by malo v jej prípade dôjsť k bezdôvodnému obohateniu s tým, že ide o typizované prehlásenie, ktoré OZ HOOS dáva v rovnakom znení do desiatok obdobných právnych vecí. Žalobu navrhol zamietnuť.

6. Žalobkyňa (zastúpená advokátom - viď § 291 ods. 3 CSP) sa k písomnému vyjadreniu žalovaného, hoci ju na to súd postupom podľa § 167 ods. 3 CSP spolu s jeho doručením vyzval a poučil o sudcovskej koncentrácii konania, písomne nevyjadrila.

7.1. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 13C/158/2016-49 zo dňa 17.12.2019 tak, že žalobu na základe námietky premlčania zamietol. Súd pritom vychádzal z toho, že žalobkyňa svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia odvodzovala z poukazu na nedostatok náležitostí písomnej zmluvy o úvere (majúce za následok, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov) a svoje platby. Dotknutá zmluva o spotrebiteľskom úvere bola písomná a podpísaná žalobkyňou, teda žalobkyňa tak jej (vytýkané) znenie (obsah svojho právneho úkonu) poznala už od jej podpisu, a keďže aj posledná platba, ktorú žalobkyňa v súvislosti s dotknutou zmluvou o úvere žalovanému uhradila (a na základe ktorej tak bezdôvodné obohatenie vzniknúť mohlo), bola uskutočnená ešte dňa 21.12.2009, a žaloba bola podaná po uplynutí viac ako 7 rokov potom (11.5.2016), bola uplatnená po uplynutí premlčacej

doby, a to jednak po márnom uplynutí subjektívnej 2-ročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ dňa 21.12.2011 počítanej najneskôr odo dňa jej poslednej úhrady žalobcovi, keď žalobkyňa mala k dispozícii (poznala) všetky skutkové okolnosti o svojom eventuálnom plnení (bez právneho dôvodu) a mohla tak prvý krát podať žalobu na jeho vydanie, ako aj po márnom uplynutí objektívnej 3-ročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ dňa 21.12.2012 počítanej v tomto prípade taktiež odo dňa jej poslednej úhrady, keď k eventuálnemu bezdôvodnému obohateniu z jej úhrad naposledy došlo.

7.2. V súvislosti so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej doby súd vychádzal z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, a to s poukazom na jeho rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo/67/2011, 3 Cdo/169/2017 a 8 Cdo/163/2018, podľa ktorých „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“ s tým, že „Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie.“ Na základe toho súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobkyňa všetky rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých bolo možné vyvodiť, že (podľa jej interpretácie) došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, poznala (mala k dispozícii) a žalobu mohla podať od toho času, keď mala k dispozícii napadnutú zmluvu a vedela čo a komu (na jej základe) plnila, a keďže poslednou z týchto skutočností (nakoľko vytykané znenie zmluvy mala k dispozícii už predtým) bola jej posledná platba (ako plnenie, z ktorého mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného naposledy), a žaloba bola podaná viac ako 2 roky po tom, takto uvažovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (ak by tu aj bol) je už premlčaný.

7.3. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe súd vychádzal z toho, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol uplatnený aj po uplynutí 3 ročnej objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 ods. 2 OZ (po tom čo k nemu eventuálne naposledy došlo). V súvislosti s úvahami o 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe (pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení), ktorú žalobkyňa odvodzovala len z postavenia žalovaného podnikajúceho v oblasti poskytovanie úverov a porušenia spotrebiteľského práva), pritom súd podporne odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. sp. zn. 1Cdo 238/2017 zo dňa 18.10.2018, podľa ktorého: „... samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôže bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa).“

7.4. Súd napokon poukázal aj na to, že z vyššie uvedenej rozhodovacej praxe NS SR už napokon v obdobnej veci vychádzal aj Krajský súd v Prešove (pod sp. zn. 25Co/84/2018).

8.1. Proti tomuto rozsudku však podala žalobkyňa odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 3Co/20/2020 - 117 zo dňa 25.8.2020 uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože súd prvej inštancie sa nevyrovnal s inými právoplatnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných spoločenských vzťahoch ako je prejednávaná vec a konanie viedol v zásadnom odklone od správneho právneho posúdenia veci (viď bod 14. odôvodnenia).

8.2. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení vyslovil nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, že žaloba bola podaná po márnom uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby, ako aj po márnom uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej doby. Uviedol, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, nie teda čas odkedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Podľa odvolacieho súdu dôležité je to, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že plniť nemala a nie to, že plnila, pričom pre začatie plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností, a to nielen zo zmluvy, ale okolnosti z porušenia práva. V konkrétnom prípade z bezdôvodného obohatenia, teda okolnosti, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami. Teda nepostačujú pochybnosti, ale je dôležité dozvedieť sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia s tým, že sa pokiaľ z dokazovania nevyplývajú nové skutočnosti javí sa, že žalobkyňa sa skutočne dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil až od Združenia HOOS, a to konkrétne dňa 18.02.2016, kedy bola informovaná o tom, že zmluva nemá

náležitosti predpísané zákonom a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky tak, ako to žalobkyňa tvrdila v žalobe a zároveň aj v odvolaní. Podľa odvolacieho súdu pravidlám formálnej logiky zodpovedá názor žalobkyne, ktorý vyslovila v odvolaní, že nevedela, že platby, ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny, od nej prijíma protizákonne.

8.3. V súvislosti s objektívnou premlčacou dobou odvolací súd uviedol, že súhlasí s názorom žalobkyne, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platby, ktoré boli vyplatené bez právneho dôvodu. Teda žalovaný vedel, že sú to platby prevyšujúce istinu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa odvolacieho súdu u žalovaného ako obchodníka platí nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon ako profesionál. Zákon poznať musí, lebo je to jeden z jeho pracovných nástrojov a na rozdiel od žalobkyne ako spotrebiteľky aj vie, ako má s právom naložiť, teda ho aj konkrétne aplikovať. Odvolací súd uviedol, že nemôže súhlasiť s názorom, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne zavinenia žalovaného vo forme úmyselného bezdôvodného obohatenia a zároveň, že sa nárok premlčal subjektívnej i objektívnej premlčacej lehote. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 odvolací súd konštatoval, že s týmto sa aj vzhľadom na vyššie uvedené argumenty nemôže stotožniť a odkláňa sa od právneho názoru v ňom vysloveného. Podľa názoru odvolacieho súdu je nemysliteľné, aby dôkazné bremeno ohľadne preukázania úmyslu dodávateľa bezdôvodne sa obohatiť, zaťažovalo spotrebiteľa.

9. Na základe uvedeného sa súd prvej inštancie vecou zaoberal opätovne. Zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zaslal stranám, pričom žalovaný k nemu zaslal písomné vyjadrenie v ktorou uviedol, že vo svojich vyjadreniach poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 10.1.2018, sp.zn. 3Cdo/169/2017, ktoré začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty jednoznačne objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedeného sa teda neposudzuje začiatok subjektívneho premlčania od okamihu, kedy sa poškodený, resp. oprávnený dozvedel o škode, resp. bezdôvodnom obohatení, ale od kedy sa dozvedieť mohol. A to je diametrálny rozdiel.

Žalovaný ďalej namietal, že z vyjadrení žalobcu ako aj odvolacieho súdu v podstate vychádza, že vedomosť o vzniku práva na vydanie bezdôvodného obohatenia závisí od právneho posúdenia veci a oprávnenému nezačne plynúť subjektívna premlčacia lehota skôr, než si oprávnený dá vyhotoviť odborný právny posudok s tým, že takýto odborný posudok si oprávnený môže dať vyhotoviť kedykoľvek, podľa svojej úvahy, najneskôr však do uplynutia objektívnej premlčacej lehoty, ktorá je v prípade spotrebiteľských nárokov 10 ročná, a podľa názoru žalobcu sa tak spotrebiteľ o svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia môže začať zaujímať kedykoľvek. Po roku, po dvoch, po piatich, po deviatich rokoch ... a na nepremlčanie nároku mu postačí „papier“ od advokáta, že dňa toho a toho mu poskytol právnu poradu, resp. udelil plnomocenstvo. Takýto záver je podľa žalovaného v hrubom rozpore so zásadou „právo patrí bdelym“, zásadou právnej istoty, ale najmä v rozpore so samotným zmyslom subjektívnej premlčacej lehoty. Začiatok subjektívneho premlčania sa totiž podľa žalovaného vykladá tak, že začína plynúť od vtedy, od kedy sa poškodený, alebo oprávnený môže dozvedieť o vzniku svojho nároku a môže poznať jeho podstatné parametre - právny dôvod, osoba dlžníka, výška nároku s tým, že zmyslom tohto inštitútu teda nie je to, aby sa poškodený, resp. oprávnený mohol sám rozhodnúť, kedy si dôvod a výšku svojho nároku zistí. Zmyslom je presný opak - poskytnúť mu minimálny potrebný čas dovtedy, kým už svoj nárok dokáže zistiť, a nie je zrejme z akého dôvodu by to pri spotrebiteľovi malo platiť odlišne. Pre všetkých predsa platí ohľadom premlčania jeden zákon, a spotrebiteľské právo osobitnú úpravu (pozn. súdu prvej inštancie: začiatku) premlčania (zatiaľ) nemá.

Žalovaný uzavrel, že žalobca mal na posúdenie jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia všetky informácie už odo dňa uzavretia zmluvy, resp. odo dňa zaplataenia jednotlivých splátok úveru. Na základe uvedeného je podľa žalovaného zrejme, že najneskôr dňom uhradenia splátok si bol žalobca vedomý všetkých skutkových okolností potrebných na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (v zmysle zásady neznalosť práva neospravedlňuje).

Napokon žalovaný namietal aj 10 ročnú premlčaciu lehotu s poukazom na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 1Cdo/238/2017 a uviedol, že k jej uplatneniu v obdobných veciach zaujal dovolací súd správny právny názor, pričom svoje závery aj vyčerpávajúco odôvodnil, a žalovanému nie je zrejme z akého dôvodu sa odvolací súd odklonil od právneho názoru súdu vyššieho stupňa, nakoľko v rozpore s čl. 2 ods. 3 CSP neodôvodnil svoj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe vyššieho súdu. Dodal, že práve s ohľadom na to, že samotný Krajský súd nemá jednotný názor pri aplikácii 10 ročnej premlčacej lehoty,

je rešpektovanie rozhodnutia NS SR 1Cdo/238/2017 nutné, nakoľko je súčasťou presadzovania zásady právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

10. Žalobkyňa písomným podaním zo dňa 12.10.2021 navrhla rozšírenie žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky (o spracovaní osobných údajov spotrebiteľa), a písomným podaním zo dňa 25.7.2021 zopakovala svoje vyjadrenie zo žaloby, že o možnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, sa dozvedela od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, vo februári 2016, a navrhla rozšírenie žaloby o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov.

11. Keďže v danom prípade hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje sumu 1000,- Eur (tzv. „drobný spor“), súd vec v súlade s ust. § 297 CSP opätovne prejednal bez nariadenia pojednávania, a prihliadol pritom na obsah spisu a vykonané dôkazy.

12. Podľa § 139 CSP žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu.

13. Podľa § 140 ods. 1 CSP zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo.

14. Podľa § 143 ods. 2 CSP súd nepripustí zmenu žaloby, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe.

15. V danom prípade žalobkyňa po prvom rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, rozširovala žalobu, hoci vo veci už boli predtým pri príprave prejednávania veci vykonané viaceré procesné úkony, a keďže ich výsledky by bez ďalšieho dopĺňania či zopakovania (§ 167 ods. 2-4 CSP) nemohli byť podkladom na konanie o zmenenom návrhu, a tieto prostriedky procesného útoku neboli v zmysle § 153 ods. 1 CSP uplatnené včas (nakoľko ich žalobkyňa mohla uplatniť už v žalobe samotnej), súd túto zmenu žaloby nepripustil.

16. Následne súd, aj keď naďalej zastáva názor o uplynutí tak subjektívne dvojročnej, ako aj objektívnej trojročnej premlčacej doby, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, sa opätovne oboznámil so žalobou a všetkými prostriedkami procesného útoku a obrany, ktoré strany sporu počas konania uplatnili riadne a včas, vykonal dokazovanie všetkými predloženými listinnými dôkazmi, ktorých odpis bol stranám sporu v priebehu konania doručený, a na základe zhodných (resp. nepopretých) tvrdení rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1, § 151 a § 186 ods. 2 CSP) a vykonaných dôkazov zistil tento podstatný skutkový stav:

17. Podľa nespochybných tvrdení žalobkyne jej žalovaný na základe zmluvy poskytol úver vo výške 1.659,70 Eur, za ktorý mu podľa jej nespochybného tvrdenia a poukazu na prehľad platieb (č.l. 5) zaplatila sumu vo výške 2.259,83 Eur, a to so zaúčtovaním poslednej transakcie dňa 29.4.2015 (-15,72 Eur), resp. úhrady 21.12.2009 (1.599,76 Eur).

18. Písomná zmluva o poskytnutí rýchlej pôžičky, na základe ktorej ku transakcii došlo, pritom neobsahuje údaj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnej k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

19. Podľa právného názoru odvolacieho súdu vyjadreného v tejto veci, ktorým je súd prvej inštancie viazaný, keďže z ďalšieho dokazovania nevyplynuli nové skutočnosti, „žalobkyňa sa skutočne dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil až od Združenia HOOS, a to konkrétne dňa 18.02.2016, kedy bola informovaná o tom, že zmluva nemá náležitosti predpísané zákonom a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky“, a súčasne „úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platby, ktoré boli vyplatené bez právneho dôvodu. Teda žalovaný vedel, že sú to platby prevyšujúce istinu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.“

20. Podľa § 1 ods. 1 ZoSU tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových

nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

21. Podľa § 4 ods. 1 ZoSU zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

22. Podľa § 4 ods. 2 písm. k) ZoSU zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2.

23. Podľa § 4 ods. 3 ZoSU zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov

24. Podľa § 451 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. (ďalej len „Občianskeho zákonníka“ alebo aj „OZ“) bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

25. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

26. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

27. Podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

28. Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

29. Podľa § 563 OZ - ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

30. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Podľa § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení platnom v čase vzniku omeškania - výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

31. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zmluva o úvere predpokladá záväzok veriteľa, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a záväzok dlžníka poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Ďalší obsah takéhoto právneho vzťahu (vrátane niektorých otázok týkajúci sa úročenia, úrokov a ich splatnosti) je vo všeobecnosti subsidiárne určený dispozitívnymi normami § 498 a nasl. Obchodného zákonníka (ak strany nedohodnú inak). V prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere (čo je aj tento prípad) však zákon pre vznik práva na úroky a poplatky v zmysle § 4 ods. 2 ZoSU, okrem písomnej formy zmluvy, vyžaduje aj jej ďalšie obligatórne obsahové náležitosti. Zmluva musí obsahovať okrem iného i priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 s tým, že ak nie je uvedená, v zmysle ust. § 4 ods. 3 ZoSU platí, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže v danom prípade písomná zmluva túto náležitosť neobsahovala, poskytnutý spotrebiteľský úver sa preto v zmysle ust. § 4 ods. 3 ZoSU považuje za bezúročný a bez poplatkov. Tým sa majú na mysli nepochybne všetky úroky a poplatky vzťahujúce sa k tomuto úveru, a žalovaný tak mal právo len na vrátenie poskytnutej sumy.

32. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd viazaný, pritom žalovaný o týchto skutočnostiach vedel, a úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil jeho konaním, keď prijal a ponechal si platby, ktoré boli vyplatené bez právneho dôvodu, pričom vedel, že sú to platby prevyšujúce istinu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Keďže žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia poskytnutého na základe zmluvy zo dňa 1.4.2008 bola v tomto prípade podaná dňa 11.5.2016, teda skôr ako uplynula (objektívna) desaťročná premlčacia doba na vydanie plnenia z úmyselného bezdôvodného obohatenia počítaná od poslednej úhrady z roku 2009, ako aj pred uplynutím (subjektívnej) dvojročnej premlčacej doby počítanej od mesiaca február 2016, kedy sa žalobkyňa podľa právneho názoru odvolacieho súdu dozvedela o skutočnosti, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, námietka premlčania nároku vznesená žalovaným v zmysle záverov odvolacieho súdu nebola dôvodná. Vzhľadom na to súd žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia 600,13 Eur vyhovel a žalovanému uložil povinnosť na jeho vydanie ako rozdielu medzi sumou 2.259,83 Eur, ktorú právny predchodca žalovaného na základe zmluvy o pôžičke žalobkyni poskytol, a sumou 1.659,70 Eur, ktorú žalobkyňa v jeho prospech celkovo uhradila tak, ako je to uvedené výrokovej časti tohto rozsudku.

33. Pokiaľ ide o úroky z omeškania spojené s vydaním bezdôvodného obohatenia (uplatnené odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému), nakoľko čas splnenia tohto dlhu nie je ustanovený právnym predpisom a žalobkyňa žalovaného o jeho vydanie osobitne nepožiadala, v zmysle ust. § 563 OZ bol žalovaný povinný vydať žalobkyni toto bezdôvodné obohatenie nasledujúceho dňa po doručení žaloby (doručenej mu 2.6.2016), od ďalšieho dňa je v omeškani s plnením tohto peňažného dlhu, a preto je povinný platiť žalobcovi z dlžnej sumy aj úroky z omeškania. Súd preto žalobcovi priznal uplatnenú sumu bezdôvodného obohatenia spolu so zákonnými úrokmi z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vlády Slovenskej za čas po jeho splatnosti vo výške o päť percentuálnych bodov vyššej než bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania tak, ako je uvedené výrokovej časti tohto rozsudku, a v prevyšujúcej časti presahujúcej sadzbu 5% ročne žalobu zamietol.

34. O náhrade trov konania, zahŕňajúcich aj trovy doterajšieho (predchádzajúceho) odvolacieho konania, súd rozhodoval v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Žalobca bol v konaní proti žalovanému neúspešný len v nepatrnej časti (úroku z omeškania), preto mu súd voči žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie tohto práva v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.